

Glicka! du, som dansa will,
Kom i hog hur det går till,
Mins hur det med Greta gick,
Och hwad lön hon stackars fick!
Glickor! gån warsamt till dansen.

K ä r l e k e n .

Skall då kärleken till stoft förswinna?
Skall dess låga, lampans lif, förbrinna?
Och dess blomma löfvens döe få!
Kärlek, som i hjertats renhet flammar,
Kärlek, som från högre werldar stammar,
Skall han flockna, skall han också förgå?
Wäl det öga, som blott kärlek väcker,
Wäl den hand, som sympatien räcker,
Wäl den mun, der hopper ler, blir stoft;
Döden icke äldrens wär förskonar,
Ens det hjerta ej, der oskuld tronar;
De förflyga liksom själens doft —
Men, o ljusa tanke! en gång swingar,
Höjd från jorden opp, på lätta wingar,
Andan sig från stofvers runga band:
Swingar öfwer månans bleka glimmer,
Öfwer Aldebarans stilla skimmer,
Till en ewig kärleks land.
Kärlek susar uti Edens palmer,
Kärlek jublar i Serafers psalmer
Och förskönar ewighetens glans;
Kärlek bor i werldars harmonier,
Och åt Sångarns stilla fantasier
Glåtar han den spåda myrtenkrans.

Säljes i Björnstahts Bokhandel i Stockholm.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

GS 1242

N ö j e t .

Dig sjunger jag, du milda Frid!
Som från min första ålders tid,
Ibland förlusterna och sorgen,
Mig följde som en trogen vän,
Hwars röst förljufwar lefnaden,
Hwars tro behöfwer ingen borgen.

Förhoppningsfull, som vårens dag,
Du lånar ungdomens behag
Af Hebe, Gracerna och Fröja.
Med Lekarna, som följa dig,
Sök du min gömda hyddas stig,
Kom att mid mina taylor dröja.

Din kyß är westanwädrats flågt,
Och blommans doft din andedrägt,
Och Mannys hjerta är ditt tempel;
I hennes blick du mot mig ler,
Hos henne du åt werlden ger,
På en gång lagar och exempel.

Du leder hennes säkra hand
Inom den blyga tafslans rand,
Der hyacinten föreställes:
Och då hon harpans strånger rör,
Du i elysisk dröm mig för,
Wån af Euterpe och Appelles!

Var aldrig från din älskling skild!
Låt mig i mddan se din bild,
Blif hwilostundernas försköning!
Blif, då jag sjunger sanningen
Och dygderna och wänsskapen,
Mitt föremål och min belöning!

N:o 554.

Uti föräldringens beår
Sag känner dig, när du mig lär
En liflig känslas utflykt styra;
Och, fast ej lagren gror för mig,
Med det behag, som röjer dig,
Knytt blomsterkransen kring min lyra.

Den första kyssen.

En stilla natt, på dunkla wingar buren,
Sin sidda bredde öfver Edens gård:
Allt var så saligt, och, i bön, naturen
Sig anförtrödde åt Cherubers vård.

Den stolta soln med flart och strålfullt dga
Ej mera log mot gröna cedrars stam;
Men uppå fästet på det blåa höga,
Wid stjerna stjerna genom dunklet sam.

Nu låg den ende, ensam och allena,
På liljebådden, inwid jordens barm;
Och ånglar, små, förtjusande och rena,
Kring honom swängde glädtigt arm i arm.

Och i en dröm, han såg ur bdljans sköte
En ibland dessa blicka skön och mild!
Han wakenar opp, går till den huldas möte,
Och wid hans sida står hans egen bild.

Hon stod der liflös, — i en helig willa
Sin egna dröm han uti famnen slöt,
Och wid dess rosenläppar stilla — stilla,
För första gången lifwets sötna njöt.

Då gick i öster fram den unga dagen
Och stänkte purpur på gudinnans kind;
Då wäcktes hjertat af de första flagen,
En suet smög fram, ljuf som en ambrawind.

Lilla Gretas Dans.

„Hei! fioler, dans och sång!
Glicka, hwilka muntra språng!
Här man njuter lifwet rätt
Och har roligt på allt sätt.

Greta, följ med mig till dansen!“
„Nej, det aldrig, aldrig åter.“

Ha! stref Mats och hjertligt ler,
Du will då, så fager md,
Sunnfru bli och jungfru dö?

Greta med Mats gick till dansen:
Snart hon gillet's drottning är
Och den stora konsten lär,
Att i samma stutt och hopp
Böja efter takt sin fropp.

Greta var själen i dansen:
Och man blåste ljuset ut,
Hem gick Spelemannen Knut;
Greta wille dansat mer:
Tomt hon hela rummet ser.

Greta gick nödigt från dansen.
Nu hon tänkte dag och natt
Blott på dans och muntra spratt,
Och när lördagsquällen kom
Hon med gossar swängde om.

Greta höll tappert ut dansen.
Gossarne, lättfinnige,
Glitigt Greta smekade;
Greta glömde ond att bli,
Tålte snart allt rasleri.

Greta var lustig i dansen.
Greta sist i munter dans
Lappade sin hederskrans,
Slämtet hade gått för långt;
Hennes stört blef allt för trängt.

Greta med gråt gick från dansen.